

Táncos Ferencváros

Ferencváros–Újpest 11:1 (6:0)

1933. május 25., Hungária körút,
10 000 néző. Jv.: Klein

Ferencváros: Háda – Korányi I,
Papp – Lyka II, Turay, Lázár – Tán-
cos, Takács II, Sárosi, Toldi, Kohut
Újpest: Aknai – Sternberg, Futó –
Szalay, Szücs, Sáros – Sas, Avar,
P. Szabó, Kiss, Déri.

Gólszerző: Táncos (6., 50.),
Sárosi (13., 32., 35.), Takács II (15.,
30., 72., 83.), Toldi (70.), Kohut (74.),
P. Szabó (78.)

Az 1932–1933-as kupasorozat végjátéka

Negyeddöntő:

Ferencváros–Bocskai 3:1
Újpest–III. Ker. FC 7:4
Szeged FC–Vasas FC 3:1
Somogy FC–Győri ETO j. n.

Elődöntő:

Ferencváros–Szeged FC 3:2
Újpest–Somogy FC 8:1

Döntő:

Ferencváros–Újpest 11:1

Miután a címvédő Hungária nem indult az 1932–33-as Magyar Kupa-sorozatban, előre borítékolni lehetett volna, hogy (ha csak nem kerül össze a két gárda a döntőbe vezető úton) az előző idény bajnokságát százszázalékos teljesítménnyel megnyerő Ferencváros és az Újpest játssza majd az utolsó mérkőzést. Legalábbis a valós erőviszonyok alapján.

A Ferencváros egyébként törzstagnak számított akkoriban a finálékban, még az sem túlzás, hogy a zöld-fehérek kiütötték a nyeregből a kupatörténelem hajnalán remeklő kék-fehéreket. Az 1926-ig tartó amatőrkorszakban az MTK (1910-től kezdődően) hatszor is megszerezte az elsőséget. Óvatosan fogalmaz a betűvető: túlzás lett volna azt írni, hogy hatszor is elnyerte a trófeát. Az első években ugyanis nem volt szó szerint magyar kupa, csak 1923-ban vehette azt át először az MTK. A sorozat történetének első korszaka végül a Kispesti AC győzelmével zárult: az amatőrkorszakban kezdődött, de már a profi érában véget ért kiírást úgy nyerte meg a piros-feketék amatőrbrigádja a BEAC ellen, hogy az egyesület lényegesen nagyobb tudású profi alakulata aznap a Józsefvárosi SC-t gyűrte le 7:2-re. De ne csalinkázzunk el a Magyar Kupa ösvényéről: a profi éra első nyolc évében a Fradi uralkodott. A zöld-fehérek 1927-ben az Újpest ellen 3:0-ra, 1928-ban a miskolci Attila ellen 5:1-re nyerték a kupadöntőt. A következő idényben nem írták ki a sorozatot, aztán meg a Fradit kiejtette a nagyszerű Bocskai az elődöntőben. De 1931-ben és 1932-ben ismét finalista lett a IX. kerület büszkesége, igaz, előbb a III. Kerületi TVE együttesétől (1:4), majd a Hungáriától (1:1, 3:4) kikapott. (Kicsit előreugorva az időben: 1935-ben viszszavágott a Ferencváros, 2:1-re nyerte a Hungária elleni döntőt.)

Aligha kell ragozni, mindkét vereség meglepetésnek számított. Főleg az első, hiszen az Üllői úton favorit volt a Fradi, az Amsel – Korányi, Papp – Furmann, Bukovi, Lázár – Táncos, Toldi, Sárosi, Turay, Kohut tizenegy azonban súlyos vereséget szenvedett. A Nemzeti Sport azt írta utána, hogy a

Az Újpest ellen győztes FTC.
Állnak, balról: Lyka II, Háda, Turay,
Blum edző, Toldi, Kohut, Papp.
Elöl: Táncos, Takács II, Sárosi,
Lázár, Korányi I.

Ferencváros „nem állt ki legerősebb csapatával, hanem a közelgő túrájára tekintettel kísérletezgetett” – de ez csak inkább azt mutatja, a jóknál is voltak jobbak. (Elsősorban Takács II József, illetve Géza bátyja, akit Mari néinek becéztek.)

Az 1932-es döntő (amelyet végül már az új idényben, szeptemberben játszottak le) veresége nem

Langfelder „Patyi”, az újpesti klubvezér, aki megéljenezette a Ferencvárost

Sztárfotó Turay Józsefről, akit Suttyónak (is) becéztek. Nem úgy fest...

Csak kicsit vannak kint a vízből. Fürdőző ferencvárosiak a „Szecsákában”. Középen Toldi Géza, mögötte Sárosi és Lázár.

elsősorban azért volt meglepetés, mintha a Hungária sokkal gyengébb lett volna a zöld-fehérekénél (soraiban ott tüsténkedett Szabó Antal, Barátky Gyula, Mándi Gyula, Dudás János, Sebes Gusztáv, Cseh II László, Kalmár Jenő és Titkos Pál is), hanem mert néhány héttel korábban a Blum Zoltán által dirigált Fradi százszázalékos teljesítménnyel nyerte meg a bajnokságot.

A Hungária nem jelentett gondot a következő kiírásban – mivel el sem indult. Így aztán a Ferencváros és az Újpest könnyedén masírozott előre, a zöld-fehérek a Bocskai és a Szeged FC ellen, a lila-fehérek a III. Kerület FC és a kaposvári Somogy FC gárdája ellen nyertek. Különösen az újpestiek voltak nagyszerű góllövő formában, a két találkozón 15 gólt szereztek. Egyébként is: a klub az első aranykorszakát élte. Az 1930-as és az 1931-es bajnokság megnyerése, az 1929-es KK-győzelem és az 1930-as, Genfben megrendezett Bajnokok Tornája diadala jelentette a legfontosabb állomásokat. 1932-ben üres maradt a lila-fehérek keze, nem bírtak a minden bajnoki mérkőzését megnyerő Ferencvárossal, de a következő idényben visszafoglalták a trónt. A döntő lépést ehhez tizenegy nappal a kupadöntő előtt tették meg: Jávor (Jakube) Pál góljával a Megyeri úti pályán 1:0-ra legyőzték a zöld-fehéreket. Nem csak azért volt ez párját ritkító eredmény, mert tulajdonképpen eldöntötte a bajnoki cím sorsát, hanem mert a profi labdarúgás 1926 nyara óta íródó bajnoki történetében az újpestiek mindössze másodszer tudták megverni a Fradit. Tizennégy kísérletből.

A kupadöntőben – amely aztán a két csapat 1905 óta íródó közös történetében a legnagyobb gólkülönbségű eredményt hozta – az 1928-ban még a Ferencvárossal bajnoki címet nyerő Tóth Potya István nem tudta a legerősebb összeállításában pályára küldeni a lila-fehér legénységet, például éppen Jávor hiányzott. Nem léphetett pályára Hóri kapus és Pusztai sem, de ettől még nem lett a tízgólost indokoló tudáskülönbség (vagy ahogyan hajdanán a grundon vagy a terek pingpongmeccsein mondták: mócsing) a két együttes között. Emlegettük már, hogy a két csapat addig tizennégszer találkozott egymással a profi korszakban bajnoki találkozón, ezek közül csak egy meccs (a százszázalékos bajnokság évében, 1932. április 10-én, a Megyeri úton játszott 90 perc) zárult az egyik csapat kétgólosnál fölünyesebb győzelmével. A Fradi akkori 5:0-s sikere azonban semmiképpen sem ígérte, hogy a kupadöntőben is kiütéssel nyernek majd a zöld-fehérek.

Am aztán az első negyedórán el is dőlt a mérkőzés. Hívjuk segítségül a Nemzeti Sport korabeli tudósítását annak illusztrálására, hogy lőhetett tizenegy gólt a Fradi az Újpestnek!

„A 6. percben Kohut taccsot dob, Sárosi kifordul, pár lépés után laposan lő, Aknai vetődik, de csúnyán kiejti a lövést és aztán már hiába igyekszik utána,

A Nemzeti Sport Sárosit ünnepelte a tudósításában

a jókor érkező Táncoş beragasztja, 1:0” – Az első gólt tehát kapushibából született, s persze dicséretes volt a kis Táncoş szemfülessége is.

„A 13. percben Kohut beadása meglepi Aknait, Takács elöl ugyan ki tudja ütni a labdát, Takács bebotlik a kapuba és utána száll a résen levő Sárosi lábáról a labda is (Takács jellegzetes tétlen lesállását a bíró helyesen nem vette figyelembe), 2:0.” – A nappal szemben védő Aknai (Acht) ennél az esetről sem brillírozott. De megint csak a fradisták észlelték előbb a helyzetet.

„A 15. percben Papp hosszan adja az újpesti kapu elé a labdát, Sárosi felugorva visszafejeli Takács lábára, aki jobbal állít, ballal csörög és a labda 10 méterről laposan becúsúszik a későn vetődő Aknai mellett, 3:0.” – Ez tiszta gól, milyen sokat szerzett ilyen a hatvanas években aztán a Benfica, kihasználva Torres képességeit.

A 30. percben „a közönség (pártállásra való tekintet nélkül) csodálkozik: Táncoş Misi úgy rohan, mint fénykorá-

ban, beadása pontosan száll Sárosi mellére, a centernek cseleznie kell, mert rajta vannak, jobbra húzódik, középre gurít, Takács már ott van és Aknai hiába fut a gólzsák elé, mellette becúsúszik most is a Takács-gól, 4:0.” – Hasonló a képlet, mint az előzőnél látott, de nem ugyanolyan. Iskolapéldája az akkor még csak 20 és fél éves Sárosi György érettségének, intelligenciájának. Ezúttal is előkészített, a kis Taki, a gólzsák pedig befejezte az akciót.

„Két perc sem telik bele, már újabb pompás akció viszi előre a labdát: Korányitól Lázár kapja, ő befelé játszik Turaynak, a centerhalf rögtön előre dobja Toldinak, aki két újpesti között szépen csúsztat ki Sárosinak. Sárosi fut s hiába üldözik, Futó is elkésik, a 16-osról lövés száll a jobb felső sarokra és Aknai tehetetlen lécről bepattanó remek dugóval szemben, 5:0.” – A zöld-fehér tábor kedvenc Gyurkájja nemcsak előkészített, újabb gólt is szerzett. Pazar, távoli lövéssel.

„A 35. percben Kohut támad, Toldi elé játszik, a lövésbe Sárosi nyúl bele, róla röviden Sárosi elé pattan a labda és a center biztosan lő a sarokba, 6:0.” – Egy újabb gól, pazar helyzetfelismeréssel. A Ferencváros 35 perc alatt hat gólt lőtt az Újpestnek, Sárosi György mindegyikben főszerepet vállalt.

De hol volt még a vége! Hiszen a második játékrészben is hat gól született! „Az 5. percben a hátulról érkező labdát a magasan felugró Sárosi Sáros elöl kifejeli a jobbszélre, Táncoş futtában átveszi (a régi Táncoş!), senki sem ér a nyomába, Aknai kifelé indul, de a szélső lábáról mellette biztosan száll hálóba a második Táncoş-gól, 7:0.” – Miközben konstatálja az olvasó, hogy Sárosi ebben a gólból is tevékenyen részt vett, azt is észreveszi, hogy újfent is fejlet avatkozott jól a játékba.

„A 25. percben Lázár szép keresztlabdájával Takács fordulásból kiugratja Táncoş, a szélső megint elrohog az újpesti védők mellett, begurít és Toldi úgy bevágja,

Avar István, az Újpest legendás csatára itt hiába remélte, hogy „lecsorog” a labda

Útra kész a Fradi. Az ablakban Lyka, Táncos és Toldi, a kocsi előtti játékosok: Háda, Lázár, Blum, Sárosi, Korányi, Kemény, Papp, Székely.

hogy Aknai erről igazán nem tehet, 8:0.” – Villámgyors, precíz támadás, az első gól, amelyből a középcsatár kimaradt.

„A 27. percben szabadrúgás az Újpest ellen: Sárosi Lakynak (eredetileg Lyka – a szerzők) gurít, aki előread Takácsnak, aki elhúz Futó mellett és laposan a bal sarokba lő, 9:0.” – Szegény Futó Gyulának, aki kora egyik

Kohut Vilmos, a kor ünnepelt balszélsője

legjobb hátvédje volt, s még az 1939-es, éppen a Fradi elleni KK-döntőben is vezényelte a lila-fehér védelmet, nagyon rossz napja volt.

„Aknai kirúgását a 29. percben Turay Kohutnak vágja ki, aki pompás lendülettel (a régi Kohut!) viszi rá a labdát kapura, 12 méterről megvágja és Ak-

nai csak érinteni tudja az erős lövést, a labda nem áll meg a túlsó oldalhálóig, 10:0.” – A második, s egyben az utolsó ferencvárosi gól, amelynél Sárosi kimaradt az akcióból.

„A 33. percben Papp elengedi P. Szabót, aki a 16-osról lő, a labda a kapu előtt ugrik és a vetődő Háda mellett becsúszik, 10:1.” – Az újpesti csapatkapitány legalább a becsületgólt megszerezte. Valamelyest jóvátette a hibáját, merthogy a 31. percben a híres ítéletvégrehajtó tizenegyesből a kapu mellé lőtt.

„Kohut beadása a 38. percben Sárosi mellére száll, egy csel, Aknai beugrik a lövésbe, a labda Takács elé pattan és ő betalál az üres kapuba, 11:1.” – A gála vége, újabb előkészítéssel.

A Nemzeti Sport lelkesedett tudósítása végén: „Tévedne, aki azt hinné, hogy Újpest megadta magát ellenfelének. Mert a nagy eredmény, a súlyos vereség nem az Újpest hibáiból fakadt, hanem a Ferencváros remek játéka, egyszeriben feltámadt régi nagysága szülte. A kupadöntőn azt a Ferencvárost láthattuk viszont, amely évekkel ezelőtt a Slaviát verte tönkre egy pünkösdi ünnepen, hogy másnap a Blackburn csapatát hagyja helyben féltucat góllal. Azt a Ferencvárost láttuk játszani, amely Egyiptomban magával tudta ragadni az arabok és angolok tömegeit és szakértőit, amely Dél-Amerikában a világbajnok (akkoriban valójában még „csak” olimpiai bajnok, majd 1930-ban tényleg világbajnoki címet nyerő – a szerzők) Uruguayt Montevideóban le tudta győzni.”

A kupagyőztes a maga nemében egyedülálló elismerést kapott a félholt-ra vert vesztestől. Patyi, alias Langfelder Ferenc, a lila-fehérek legendás klubigazgatója „előállott” és a következőket mondta: „... Meghajlunk a jobb előtt, gratulálunk legyőzőinknek. Újpesti fiúk! Kiáltatok háromszoros éljent a Ferencváros csapatára!” És ők, a legyőzöttek, kiáltottak. Azok már csak ilyen idők voltak.

Érdekes, hogy bár a zöld-fehérek történetük egyik legemlékezetesebb győzelmét aratták a hozzájuk hasonlóan Európa legjobbjai közé tartozó újpestiek ellen, csak alig tudtak örülni a diadalnak. Nehezen tudták megemészteni, hogy egyetlen esztendővel a „százszázalékos bajnokság” megnyerése után csak a harmadik helyen tudtak zárni a bajnokságban. Pedig hogyha a csapat nem kikap, hanem nyer az áprilisi bajnoki mérkőzésén az Újpest ellen, megvédte volna elsőségét.